

[Niels Helveg Petersen.]

at hvis vi i dansk politik kunne klare vore økonomiske problemer ved at nedsætte råd og udvalg, så havde vi ikke så mange problemer.

Jeg ville tro, jeg kunne stemme for en opfordring til regeringen — eller jeg ville i hvert fald gøre det, hvis det nyttede noget — om at optage drøftelser med arbejdsmarkedets parter nu snarest, men jeg ville nok springe det permanente kontaktorgan over. Hvis regeringen af sig selv har en vilje til at føre indkomstpoltik, hvad jeg håber den har på trods af de udtalelser, der er faldet, finder jeg kontaktorganet overflødigt. Hvis regeringen savner vilje til det, hjælper det alligevel ingenting.

Grete Westergaard: Om det af hr. Poul Schlüter m. fl. fremsatte forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et kontaktorgan mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter kan jeg på SF's vegne kort udtale, at vi ikke har sympati for det. Vi anser det for at være inderlig overflødigt. Vi har udvalg og organer nok, bl. a. det økonomiske råd, som jo altid beredvilligt udtaler sig om samfundsøkonomi og lønpolitik. Forud for overenskomstforhandlingerne plejer rådet at give parterne visse råd om lønrammer, der som regel er meget beskedne, og rådene konkluderer altid i, at der bør vises mådehold fra lønmodtagerside. Skulle regeringen ønske at orientere parterne om den økonomiske situation, og hvad man kunne ønske sig af parterne, har man dog til hver en tid mulighed for at invitere parterne til uforpligtende forhandlinger.

Der tales i bemærkningerne om lavtlønsproblemet, og det er da rigtigt, at det ikke har fundet nogen løsning. Men der er jo af arbejdsmarkedets parter nedsat et udvalg til behandling af disse spørgsmål, ligesom ligelønsproblemet behandles i et udvalg. Måske det var klogest, om disse udvalg fik lejlighed til at gøre deres arbejde færdigt, før folketinget begynder at blande sig i disse spørgsmål. SF håber meget, at der snart kommer resultater fra disse udvalg. Skulle de ikke komme inden næste overenskomst-situation, forbeholder vi os ret til at rejse disse problemer i folketinget.

Med disse korte bemærkninger må jeg på SF's vegne afvise forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Poul Schlüter*): Jeg vil gerne begynde med at takke hr. Henry Christensen og hr. Niels Helveg Petersen for den forståelse, de viste for den store samfundsøkonomiske baggrund for det forslag, vi har fremsat.

Jeg kan jo ikke takke økonomi- og budgetministeren — jeg skulle måske sige den arbejdsomme økonomi- og budgetminister, for så har jeg ligesom dækket alle tre områder ind — for megen varme i svaret. Ministeren afviste tanken om kontaktorganet, og han gjorde det, synes jeg; meget ubekymret. Nu går det jo let sådan, at ministre i den første glade tid er ubekymrede; men at hele spørgsmålet om omkostningsudviklingen i det danske samfund i den nærmeste tid er af fundamental betydning for, hvordan det skal gå vor beskæftigelse, kan der vist ikke være tvivl om. Hvis økonomiministeren vil forsøge at analysere den situation, som præger det svenske samfund netop nu, kan han vanskeligt afvise, at det svenske beskæftigelsesproblem hænger sammen med to afgørende ting: for det første at man har et skyhøjt offentligt forbrug, og for det andet at man har et omkostningsniveau, som belaster den svenske industris konkurrenceevne. Vi kan ikke sige os fri for, at de samme to faktorer er grundlæggende og har været det i en årrække i den danske økonomi.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at vort forslag har vi fremsat og motiveret både i bemærkningerne og i fremsættelsen ganske upolemisk. Det er et forslag, der skal opfattes som et tilbud til regeringen om, at vi vil vise forståelse og yde bistand, hvis regeringen vil føre en politik med det mål at holde omkostningerne nede. Kort sagt: vi mener, man skal forsøge at føre reallønspolitik.

Nu vil jeg godt indrømme, at man ikke af regeringens politik i de første få uger har fået det indtryk, at regeringen anser det som en hovedopgave at bekæmpe omkostningsstigningerne. Jeg tænker på importafgiften, man har indført, som utvivlsomt vil medføre varige prisstigninger. Dens virkninger vil jo ikke forsvinde som dug for solen, når loven engang udløber. Det gælder virkningen på arbejdspladsernes omkostningsniveau, men det gælder også de offentlige budgetter. Økonomiministeren har selv ved sin frem-